

v platnosti, prohlásiti svatební smlouvu, obsaženou v notářském spise ze dne 24. listopadu 1913 za zrušenou.

Z těchto důvodů jeví se výroky rozsudeční nižších soudů opodstatněnými a dovolání, jež opírá se o č. 4, § 503 c. ř. s. bezdůvodným, pročez mu nebylo vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu, ze dne 4. února 1920 R v.-I., 612/19.

— r.

Příspěvek k zákonu ze dne 22. května 1919 č. 330 sb. zák. a nař. o rozluce manželství. Soud rozluku povolující má výrok o vině proslé převzít z rozsudku, rozvod manželství povolujícího, a nemá se více zabývatí otázkou viny.

Rozsudkem byli manželové rozvedeni od stolu a lože z viny obou. Manžel domáhal se dle § 17 cit. z. rozluky manželství, kterou soud první povolil pouze z viny manželovy a odůvodnil výrok co do viny šem 14, lit. a), b), pak šem 13, lit. a) cit. z., ježto skutečnosti ve sporu o rozvod zjištěné, jež tehdy na straně manželky odůvodňovaly výrok o rozvod z viny její, totiž cizoložství, kdyby na základě jich bylo žalováno o rozluku, nemohly by býti základem výroku o rozluce, poněvadž dle šu 14, ad a), b) cit. zák. právo žalobní ve směru tom bylo již promlčeno. Naproti tomu na straně manželově promlčení nastalo.

Soud rekursní změnil usnesení prvního soudu v ten rozum, že manželství prohlašuje se za rozloučené z viny obou.

Odůvodnění: Názor prvního soudu odporuje jak výslovnému znění šu 17, nařizujícího převzetí výroku o vině, aniž o tom jakýchkoliv změn dopouštějícího, tak také zákonodárnému důvodu předpisu tohoto.

Otázka viny má rozhodný vliv na uspořádání majetkových poměrů manželů a zejména na nárok manželčin na alimentací (§ 1264 ob. obč. z. a dv. dekr. z 4. května 1841, č. 531 sb. z. a další), § 17 cit. z. pak výslovně předpokládá právoplatný rozsudek, tudíž právoplatný výrok o vině na rozvodu, kterým tedy majetkové nároky v zásadě jsou předurčeny. Když pak právoplatný rozsudek mezi stranami právo tvoří, nemůže výrok rozvodového rozsudku o vině býti shlazen, a vedlo by to, kdyby náleží rozlukový otázku viny řešil jinak, k odporu obou výroků mezi sebou, aniž by to mohlo práva z prvního výroku rušiti.

Tomu odporu však má býti vyvarováno a proto musí výrok o vině býti prostě převzat.

Když na rozvod uznáno bylo i z viny manželky, má to vliv na otázku alimentace, ale nelze tu nabytých práv manželských měniti, třeba že dle nového práva, kdyby již tehdyž bylo platilo, na vinu manželčinu nebylo bývalo nalezeno. Ale nové právo odbytých a právoplatně řešených otázek se nedotýká (§ 5 ob. obč. z.) ani tehdy, pakli by dokonce třeba mylně byly řešeny bývaly. — To vyžaduje bezpečnost práva a důvěra v platnost soudních rozhodnutí.

Tomu svědčí i § 19 zák. rozl., jenž dí, že ujednání stran a rozhodnutí soudní dle §§ 106 a 108 ob. obč. z., t. j. o majetkových návrzích zůstávají i pro rozluku v platnosti, pokud strany nedohodnou se jinak.

Arciť nelze popírati, že tu přece, a to zvláště vzhledem k odchylným předpisům § 1268 ob. obč. z., mohou nastati svízele, avšak tu poskytuje odpomoci též § 19. svým dalším předpisem, že z důležitých důvodů může kterýkoliv z rozloučených manželů žádati za nové spořádání majetkových poměrů pořadem práva a na ten předpis dlužno odkázati, nebude-li převzatý výrok o vině vyhovovati všem slušným požadavkům diktovaným danou povahou a stavem věci.

Nejvyšší soud rozhodnutí soudu rekursního potvrdil. Odůvodnění: § 17 cit. z. ustanovuje zcela nepochybně, že do usnesení vyslovujícího rozluku převzat býti má výrok o vině z rozsudku, vydaného ve sporu o rozvod téhož manželství. Výrok o vině dotýká se především vzájemných práv a povinností majetkových obou manželů. — Účelem § 17 cit. z. jest pouze, aby každému z obou rozvedených manželů bylo umožněno na podkladě provedeného sporu o rozvod žádati za rozluku.

Nic nenasvědčuje však tomu, že bylo by v úmyslu zákona měniti podklad pro určení majetkových práv a povinností manželů o rozvod již zjištěný — k takové změně by však nutně došlo muselo, kdyby bylo přípustno, usnesením o rozluce otázku viny, již jednou rozsudkem rozřešenou, měniti.

Usnesení v odpor vzaté tudíž odpovídá plně zákonu a bylo je potvrditi.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. února 1920, čj. RI. 60/20-1.

Schin.